Од
Сдружение РАДКО
Председател:
Владимир Панков
(како болгарски, односно европејски гражданин)
Владимир Паунковски
(како македонски гражданин, поробен болгарин)
Галичица 47 2/4
6000 Охрид

До
Уставен Суд на
Република Македонија
12 Ударна Бригада бр. 2
1000, Скопје

10.03.2009 г.
Охрид

Врз основа на:
01. Пресудата на Европскијот Суд за човешки права (CASE OF ASSOCIATION OF CITIZENS RADKO & PAUNKOVSKI v. THE FORMER YUGOSLAV REPUBLIC OF MACEDONIA, Application no. 74651/01) од 15.01.2009 г., со којашто пресуда државата Република Македонија (Поранешната Југословенска Република Македонија) беше осудена дека ја нарушила Европската Конвенција и правото на здружување, нарушувајки ги притоа и следните фундаментални човешки права:
а) Правото на рамноправност. Рамноправноста на човекот е рамноправност како лице, носител на права и задолженија. Тоа е рамноправност пред законот. Во правото лугето се рамноправни независно од разликите коишто произлегуваат од други гледни точки. Тоа е резултат на фактот, дека човекот се дефинира како суштество, чијашто суштина е слободата.
б) Правото на собственост. Собственоста како метафизичка категорија е својствена само на суштество коешто поседува духовност, а како што сите знаеме такво суштество на земјата е само човекот. Во сопственоста спаѓа, покрај другото, и национално-културната идентичност на човекот.
в) Правото на слобода на совеста. Кога човекот започне да ја демонстрира својата слобода, тој тоа го прави од некаква позиција, со цел да постигне самореализација. Таа позиција се засновува на неговиот светоглед, на неговите убедувања и на неговата вера. Бидејки човешкиот живот единствено може да се разбере како натпревар и сожителство на религиозни, политички и морални светогледи.
г) Правото на слобода на словото. Човешките светогледни разлики, коишто природно произлегуваат од човешката внатрешна слобода и претставуваат надворешни појави на човекот и прават човекот да биде личност, треба да бидат публично (јавно) претставувани, аргументирани и дамонстрирани. Во тоа се состои правото на слобода на словото и информацијата.
д) Правото на образование. Бидејки човекот е слободно и со тоа и духовно суштество, и за разлика од животните има долго детство, односно долго не

може самостојателно да ја ползува таа своја слобода, тоа означува дека долго неможе да ја постигне собствената природна, односно духовна реализација. И бидејки надворешното, пројавата на човекот како личност, е дадено најповеќе за образованиот човек, односно е откриено само за оние коишто ја декодираат семантиката на културата, тогаш човекот треба да го добие правото и гаранциите да излезе од детството како формирана личност и тоа со помошта на државата, односно обштеството.
02. Уставот, односно Конституцијата (од латинскиот збор constitutio – установувам) е основниот закон на државата. Уставот (Конституцијата) го симболизира обемот на согласност на граѓаните на таа држава, којшто реално го изразува духот на времето и карактерот на граѓаните. По суштина Уставот (Конституцијата) е политичкиот критериум за добро и зло, правилното и погрешното, одговорното и неодговорното поведение на граѓаните во различните ситуации на нивниот заеднички живот. Од тие критериуми би следувало да се раководат како одделните граѓани во своите дејствија едни спрема други, така и државата како орган (институции) на публичната (јавната) власт. Секој Устав (Конституција) се стреми да постигне две взаемносврзани цели:
а) Да се уреди прашањето за правата на граѓаните. Конституционализмот е општествено движење во цивилизираниот свободен свет, коешто води до едно ново разбирање за правото. Според ова ново разбирање на правото, секое човешко суштество има права и е безкрајно ценето само по себе си. Од тие причини, законите не би требало да им наредуваат на лугето што да прават, тие треба само да им кажуваат што не треба да прават за да не ги нарушуваат правата на другите луге. Конституционализмот значи е движење за заштита на човешките права и слободи со силата на законот.
б) Да се уреди прашањето за полномошното на државата како арбитар и сила, којашто е способна да се меша во решавањето на заштитата на човечките права и слободи.
Сегашниот Устав (Конституција) на државата не го гарантира предходно кажаното и ја прави државата да биде со дефицит на демократија, скарана со минатото и во судир со иднината.
03. Уставниот Суд на Република Македонија по член 110, цртица 3, цитираме: “ги штити слободата и правата на човекот и граѓанинот што се однесуваат на слободата на уверувањето, совеста, мислата и јавното изразување на мислата, политичкото здружување и дејствување и забраната на дискриминација на граѓаните по основ на пол, раса, верска, национална, социјална и политичка припадност“. (Крај на цитатот).

здружението Радко бара од Уставниот Суд на Република Македонија

МИСЛЕЊЕ И ПРЕПОРАКА

коишто треба да бидат адресирани, по Член 130 на Уставот на Република Македонија, до Председателот на Републиката и Владата да подготват предлог за донесување на Нов Устав, односно измена на сегашниот Устав.
Здружението РАДКО потребата за Нов Устав, односно за измена на сегашниот Устав ја аргументира преку следното

ОБРАЗЛОЖЕНИЕ
(ПРОГРАМА ЗА РАБОТА И ИСТОРИЈА НА СДРУЖЕНИЕТО РАДКО)

Прв Дел

Сдружението РАДКО беше конституирано во согласност со сите стандарди коишто важат во една нормална Европејска држава, како организација за заштита и реализација на национално-културни права, интереси и убедувања.

Основниот Суд од Охрид на ден 19.07.2000 г. под број 18/2000 го регистрира сдружението.

Во ПРОГРАМАТА ЗА РАБОТА НА СДРУЖЕНИЕТО, којашто беше составен дел на документите за регистрација стои:

01. Издигнување и афирмација на македонското културно пространство (Се однесува само за територијата на Вардарска Македонија, односно само за државата којашто по уставот се има самопрогласено како Република Македонија, а меѓународно, пак според уставот, е признаена како Поранешна Југословенска Република Македонија, а се мисли на мултинационалниот-културен карактер на државата), со приоритет на историската национално-културната идентичност на автохтоното славјанското население во Вардарска Македонија коешто низ вековите ја пројавуволо собствената болгарска припадност. Станува збор за повеке од 1300-годишно национално-културно наследство коешто го создале Болгарите на Балканот и на коешто и ние Болгарите од Вардарска Македонија имаме историско право.

02. Воспоставување на традиционалните морални и човешки ценности.

02.01. За сдружението РАДКО, вишиот тип на регулатор на човечкото поведение е моралот, односно личноста на човекот како морален субјект. Главните карактеристики на моралот се: рамноправност, чувството за долг и одговорност и признавањето на самоцененоста на секоја одделна личност.

Под поимот рамноправност се крие следното: јас, како конкретна личност, им ги признавам на сите други личности истите права и должности, како на себе си; истите можности за саморазвивање и самореализација, како на себе си, истите можности за несовршеност, грешки и простување како на себе си. Притоа тука треба да внимаваме да не направиме грешка во разбирањето на овој поим, бидејќи не станува збор за рамноправност како даденост. Со знаење, умешност, талент, способност, физиологија, психика, воља, емоционалност, луѓето не се и не можат да бидат еднакви.

Под поимот чувство за долг и одговорност се подразбира квалитетно исполнување на оние дејности, коишто се нужни на општесвото таму каде што живее дадената личност. Зад тоа се крие неопходноста од лична мобилизација за да може да се реализираат општествените и личните идеали на луѓето. Во спротивен случај општеството ќе се врти на едно место, ќе се движи хаотично и на крај ќе се распадне.

Под поимот признавањето на самоцененоста на секоја одделна личност се подразбира уважување кон личноста, кон нејзиното достоинство, кон најзините идеали, мотиви и стремежи.

02.02. Кога се зборува за човешки ценности сдружението РАДКО тргнува од нашето болгарско културно и традиционално разбирање за смисилот на животот. Имено, разбирањето на смисолот на животот е она нешто коешто дава вредност и содржина на животот, смисолот значи го залива животот со

задоволството и радоста на живеењето и преставува основа на човешката среќа.
Бидејки човекот се раѓа, твори и умира во една средина која што претставува култура и традиција на еден народ, за сдружението РАДКО основното прашање за смисилот на животот е прашањето како културата и традицијата на тој народ одговара на тоа прашање. Нашата болгарска култура и традиција во својата суштина претставува христијански светоглед и христијанска ценненост. Тоа значи дека се прифаќа и развива фактот дека суштината на христијанскиот живот е здобивањето на Светиот Дух и обожувањето (Теосисот) на човекот преку божјата благодат.
Забелешка: Малку во Македонија знаат дека Духовден е ден на Македонија и на Македонската Болгарштина. (Крај на забелешката).
Преку идејата за очовечувањето на Бога (Бог стана човек) и соодветно на тоа Обожувањето на човекот (за да човекот стане Бог) Христијанството радикално ја пробразува јудејската визија од Стариот Завет. Јудејската визија за човекот била дека човекот е "роб Божји", една пасивна, рецептивна страна, којашто го прифаќа со покорност или непокорност дејствувањето на Божјата воља. Па така, во зависност од тоа следи наградата или казната за човекот. За разлика од оваа јудејска визија, Христијанството гледа во човекот создаден бог (по Божји образ) и партнер на Бога во неговите дејствија и планови. Затоа Христијанството го поцртува значењето на слободната воља на човекот, односно без доброволната согласност на човекот, Бог не ќе може да ги реализира своите планови.
Така без преувеличување може да се каже дека Христијанството е најголемата метафизичка и антрополошка револуција во човешката историја. Од филозофската реинтерпретација на човекот природно се стигнува и до социјално-културната реинтерпретација; штом секое човешко суштество е личност, односно суверен, творечки субјект, не само микрокосмос, но и микротеос, тогаш човекот не може да биде третиран како објект (instrumentum vocale). Во Христијанската метафизика робството се третира како метафизички скандал. Од друга страна, штом на секое човешко суштество му припаѓа метафизичка, првична слобода, тогаш државата и општеството треба да се сообразуваат со таа слобода како со неоспорен факт. Отука тргнуваат корените на секоја демократија. Значи, кога се зборува за демократија во државата, односно општеството тогаш се мисли не на нешто друго, туку на секуларизирано Христијанство.
03. Афирмација и реализација на идеите на Македонското освободително движение.
03.01. Сдружението РАДКО не си постави задача да биде политичка партија, туку да биде културно просветна организација којашто ќе го афирмира конзервативниот (Христијанскодемократскиот) светоглед низ призмата на идеите на македонското ослободително движење. Тоа значи дека без конзервативниот (Христијанскодемократскиот) светоглед и неможат да се разберат идеите на тоа движење. Затоа што конзервативниот (Христијанскодемократскиот) светоглед е вграден во тие идеи.
Под поимот конзерватизам се подразбира политичка теорија на човечкото несовршенство. Основата на конзерватизмот претставува христијанскиот морал и светоглед или подобро кажано политичката теорија на конзерватизмот е изградена на основата на христијанскиот морал и светоглед.

Основните принципи на конзерватизмот, во кратки црти кажано се:
- Природното, односно непишаното или вообичаеното право да биде основа на пишаното право.
Забелешка: Правото можеме да го наречеме ,,симетрија на слободата'' и да го дефинираме како начин за заштита на човечката слобода.
Најопшта подделба на правото е на природно право и на позитивно право. Позитивното е она право коешто е создадено од законодавател. Следствено ова право е еден вид вештачко право и затоа ова право се менува со времето и важи само во конкретна држава. Наспроти тоа, природно е она право, коешто не е создадено од законодавател. Тоа е вечно и непроменливо, важечко за секој човек независно од државата или епохата. За многу правници природното право е идеалот кон којшто се стреми позитивното право.
Природното право можеме да го дефинираме како специфичен модел преку кој сите суштествувачки битија на земјта во зависност од сопствената природа и сопствените потреби треба да ја реализираат полнотата на сопствената егзистенција. Зборот "треба" од тој аспект асоцира метафизичко значење и од човечка гледна точка придобива морално значење, односно означува моралана должност. Затоа природното право за човекот во основа е едно морално право. Следствено можеме да заклучиме дека суштествува трансцедентален морален ред, чии што норми се валидни независно од човековата воља и избор. Овој ред е осознаен и санкциониран во Христијанството и е вграден во културните традиции на христијанските народи.
Од своја страна пак, позитивното право се дели на вообичаено или непишано право и пишано право. Пишаното право е воспоставено од конкретен законодавател, додека пак вообичаеното или непишаното право е воспоставено од културната традиција на еден народ, односно претставува проекција на природното право, право коешто е валидно во рамките на еден народ и во основа претставува исто така морално право.
Пишаното право за да биде вистинско право коешто се потпира на природното, односно на вообичаеното или непишаното право нужно е тоа право да не го одзема правото на слобода, односно правото на избор на човекот. Тоа значи дека пишаното право треба да гарантира барем минимален морал. Во спротивно се случува луѓето да се потчинуваат на "туѓата воља" и тие повеќе не можат да бидат ниту слободни, ниту пак одговорни за сопствените постапки. Луѓето во тој случај не се граѓани на државата, туку само поданици, бидејќи им е одземено правото на избор и слободата на вољата. За тие луѓе останува изборот или отуѓување од општеството или спротивставување кон законите во државата или пак емигрирање од таа држава. (Крај на забелешката).
- Човечката природа е несовршена. Таа фундаментална лишеност на човекот од совршенство не зависи од времето, местото или општествената средина.
- Човекот е религиозно суштество и затоа религијата е основата на граѓанското обштество.
- Обштеството е резултат од бавниот и постепениот историски развој, традицијата и суштествувачките институции ја вплотуваат мудроста на предците, секое поколение треба да се сообразува со постигнатото од предходните.
- Не е возможно сигурно, рационално познавање на обштеството заради бескрајната сложеност и невозможноста за предскажување на човечките дела.

- Општеството не е подвластено на рационална анализа и планирање; утопистичкото мислење и социјалното инжинерство во политиката не се само погрешни, туку и опасни бидејќи водат до непредвидливи последици.
- Обидите за брзи и радикални промени (независно од намерите) ги разрушуваат општествените врски, затоа постепените реформи секогаш се за уважување во однос на револуционерните.
- Секоја политичка теорија која тргнува од предпоставката за природната добрина на човекот, кој што е расипан единствено од општествента средина, треба да биде отфрлена. И затоа, основната социјална задача на општеството се состои во тоа да биде преобразувана личноста на човекот, односно да се содејствува во нејзиното духовно самоусовршување, односно духовно растење. Со други зборови кажано општеството треба да создава способен човечки фактор.
Забелешка: Човечките постапки како практична дејност на човекот, го вклучуваат и диапазонот помеѓу ,"светот сега'' и "светот кој што треба да биде'', односно даваат смисол на тие постапки. Овој смисол на човечките постапки е израз на човечкото познание и израз на неговата слобода. Од тие причини слободно можеме да речеме дека практично е сето она коешто произлегува од слободата.
Слободата пак, претставува осознаена неопходност и можност за избор. Тоа означува дека слободата се базира на објективното познание на начинот на функционирање на природата, општеството и човекот. Имено използувањето на тоа објективно познание му дозволува на човекот да твори, да го менува светот во насока на собствените цели и потреби.
Творештвото на човекот како виша цел и како израз на практичните постапки на човекот, односно неговата слобода, претставува создавање, откривање и решавање на проблеми преку трансформација на системи, коешто води кон раѓањето на нешто ново.
Културата, пак од своја страна, треба да се разбере како духовно – творечки модел на човечкото суштествување и развивање.
Вертикалниот поглед кон определена култура ќе покаже три основни нивоа на самореализација на припадниците на таа култура. Најниското ниво на културна самореализација можеме да го наречеме базично. Ова ниво е пасивно и консуматорско, ниво на обичниот човек. Тоа е нивото преку кое обичниот човек ги решава собствените егзистенцијални задачи. Затоа тоа ниво му припаѓа на минатото и по суштина претставува само неопходна предпоставка за вистинаската културна самореализација. Средното ниво на културна самореализација можеме да го наречеме водечка самореализација на сегашноста. Ова ниво е активно, го создава новото и го развива општеството. Тоа е нивото на талентите и претставува културна самореализација на сегашноста, односно културна самореализација на земното творештво. Горното ниво на културната самореализација можеме да го наречеме врвна самореализација на иднината. Главната карактеристика на ова ниво е целенасоченоста и човештвото ќе се движи кон вакво ниво. Ова ниво е саканата културна смореализција, културна самореализација на гениите и културна самореализација на космичкото творештво.
Затоа, секое општество треба да создаде критериуми по коишто ќе ја оценува собствената култура, односно критериуми во каков идеал треба да го воспитува своето поколение.

Секое општество исто така треба да се запраша: што е подобро? Самозадоволна и спиечка толпа, што ги претвара во маченици собствените најдобри синови (талентите и гениите) и не покажува желба сознаено да тргне кон воздигнување, или пак незадоволна, но будна и амбициозна толпа, којашто се претворила во осознаен творец на историјата под раководство на своите таленти и гении. Ако го избереме првото решение, цената ќе биде многу висока. Многу страдања, полусознаено суштествување на толпата, тапкање во место, однсоно бавно воздигнување. Едвај след многу време општеството ќе го прифати второто решение. Ако го избереме пак второто решение, будно сознание, подготвен човечки фактор, тогаш и наградата ќе биде голема. Брзо прескокнување на старадањата, брзо осознавање и раширување на творечката природа на човекот, брзо воздигнување. (Крај на забелешката).

- Конзерватизмот не ги возприема утопистичките видувања дека смислата на човечкиот живот е изградување на совршено општество. Конзерватизмот смета дека смислата на човечкиот живот е обожувањето на човекот и затоа оптимално општество е тоа коешто овозможува на секоја личност да води достоен живот и духовно да се развива.

- Основната цел на едно управување е осигурувањето на ред и законитост; постигнувањето на тоа е невозможно без реализирање на принципите за врховенство на правото и еднаквост на сите граѓани пред законите. Редот и законитоста и претходат на слободата, бидејќи нема слобода таму, кадешто нема ред и законитост.

- Политичката власт трба да биде ограничена и да нема всеопхватни задачи, таа треба да осигури услови за човечката дејност, а не да ја детерминира содржината на таа дејност. Независно дали политичката власт му припаѓа на едно мнозинство или една личност, неограничената власт е погубна за општеството, власта треба да се балансира, ограничува и разпрснува.

- Сопственоста е предпоставка за слободата и за личната среќа. Затоа социјалното неравенство е неизбежно, зошто е резултат од човечката слобода. Секое уравнотежување ја ограничува човечката слобода, а често пати ги блокира и стимулите на човечкото дејствување.

Забелешка: Едно од фундаменталните права на човекот по сите меѓународни документи е собственоста. Во овие меѓународни документи за заштита на правата на човекот основната идеја се состои во заштитата на индивидуалната природна и неотуѓива слобода на човекот. Бидејќи човекот е слободно суштество, а правото има за цел да создаде гаранции за реализација на таа слобода, тоа значи дека основното нешто коешто се заштитува преку слободата е собственоста. Без право на собственост, слободата би останала само внатрешна, само мисловна и фантазирачка активност на човекот. Во цивилизираниот свободен свет под поимот собственост се подразбира човешката творечката способност, односно постигнатите резултати на човешката самореализација. Конкретно кажано во собственоста спаѓа: имотот, честа, здравјето, убедувањето, достоинството, културниот идентитет, репутацијата, интелектот, знаењето, умеењето, и.т.н. Од тие причини, основната задача на една држава се состои во создавањето на оптимални услови на граѓаните мирно да ја ползуваат својата собственост. (Крај на забелешката).

- Пазарното стопанство во сегашната етапа на човечкиот развој е најдобрата средина за реализација на принципот на сопственост, како гарант за човешката слобода.
- Каузата на патриотизмот е природна позиција на конзерватизмот. Тоа се изразува во опстојување на националните позиции во однос на светот, но во исто време и кон отвореност кон тој свет. Консарватизмот го разбира патриотизмот како почитување на националните и семејните ценности како и традиционалните добродетели. Смисолот на поимот родина е сознанието за сопствените корени и обстојување на тоа разбирање.
- Конзерватизмот ги поставува своите политички цели на основата на стабилни ценности, прицини и духовна орентација. Ете зошто конзервативците не ги сменуваат сопствените убедувања. Тоа е гаранција за нивната предвидливост како политички фактор.
- Сдружението РАДКО во овие основни принципи на конзерватизмот го додава следното: Идејното наследство на македонското ослободително движение (познато со името ВМРО) како идејно наследство на антикомунизмот е основа за морален избор, зошто антикомунизмот претставува ценненосен систем. Антикомунизмот е и политичко поведение на спротивставувањето на реставрацијата и на рецидивите на комунистичкото тоталитарно минато и србокомунистичкото робство на болгарите во Вардарска Македонија.
Забелешка 01: Драматичната смрт на комунизмот во последното десетолетие на минатиот век не беше случајност. Комунизмот влезе во противречие со иднината. Комунистичките тоталитарни режими не се срушија под притисокот на капиталистичкото опкружување или економската изолација, туку затоа што Москва ги информира довчерашните сојузници дека повеќе не е во состојба нив да ги брани од нивниот сопствен народ.
Со разпространувањето на духовниот светоглед во високоразвиените нации, комунистичките држави се претворија во реакционерен блок, управуван од “вдахновени старци“ со сатанистичката теологија на 19 век. Михаил Горбачов беше првиот светски лидер, кој што го призна тој историски факт.
Комунизмот не донесе изобилство, рамноправност и слобода, туку донесе еднопартиски политички систем, тешка бирократска машина, жестока тајна полиција, државна контрола на медиите, потиснување на интелектуалната и творечката слобода.
Ако ги изключиме океаните од крв, пролеани за да се подржува тој систем, повнимателното гледање во него ќе ни покаже дека тој систем не е само начин на организација на луѓе, туку и организирање, насочување и контролирање на познанието, односно создавање на монопол на вистината. Зад овој монопол на вистината се криеше остареното разбирање дека управниците во државата имаат право да решаваат за нивото на знаење на останатите. Се случи нешто, што и најголемите идеолози на комунистичкиот сатанизам не можеа да предвидат, зошто најважната форма на собственост, полека во денешниот свет станува нематеријалната собственост. Таа собстевеност е суперсимболичка. Тоа е знаењето. Едни и исти занења можат да се използуваат од многу луѓе едновремено, за да создаваат богатства и да генерираат уште повеќе знаење. И за разлика од материјалната собственост, нивите и фабриките, знаењето од секоја гледна точка е наисцрпно. (Крај на забелешката 01).
Забелешка 02: Голем пример за злоупотреба на пишаното право во однос на природното или вообичаеното односно непишаното право е практикувањето на

правото во Вардарскиот дел на територијата на Македоноја после Првата Светска Војна па се до денес. Со решението на Њојскиот договор од 1919 година и како казна на Болгарија, која што учествува во Првата светска војна на страната на Германија, Вардарскиот дел од Македонија, во кој дел повеќе од 1300 години болгарската народност е постојано мнозинство е предадена на владение кон новосозданото кралство на србите, хрватите и словенците, од 1929 г. кралство Југославија. Тоа решение му дава возможност на Белград да спроведува политика на насилствена србизација на болгарското население.

После Втората светска војна, Вардарскиот дел на Македонија согласно Парискиот мировен договор од 1947 г., одново останува во границите на Југославија. Овој пат Белград применува нова стратегија во однос на болгарското население. Тоа е србокомунистичката доктрина "македонизам", создадена од Коминтерната во 30 – те години на 20 век, специјално во помош на југословенската комунистичка партија. Целта на оваа доктрина е подмолното уништување на македонската болгарштина преку прогласувањето на болгарите од Македонија за "африканско племе'', кое што е без историја, култира, јазик и идентичност и создавање од него на таканаречен "македонски народ''. Комунистичката власт во Југославија, односно Вардарска Македонија се представува пред болгарското население како "новаторска", која што му дава можност за прв пат на тоа население, преку тој етноним "да биде слободно и самостојно да се развива". Во 1945 г. се создава таканаречениот "македонски јазик", којшто е дијалект на болгарскиот литературен јазик, со користење на српската азбука, во замена за дотогаш употребуваната болгарска азбука, создадена од равноапостолите Св. Кирил и Методи, заштитници на Европа пред небескиот престол. Територијата пак на Вардарска Македонија се организира во Република Македонија и се прогласува за составен дел на Југословенската федерација. Процесот на "македонизирање" на болгарското население во Вардарска Мкедонија после 1945 г. поприма карактер на класичен геноцид. Податоците говорат дека приближно од еден милијон христијанско население заради заштитата на сопствениот болгарски етнички происход и јазик се убиени без суд и пресуда околу 23.000 души, околу 130.000 се осудени, меѓу 10 и 15 години затвор, околу 200.000 се иселени од родните места и околу 300.000 души се постојано следени и малтретирани од службите за сигурност.

Државата Република Македонија (меѓународно призната како Поранешна Југословенска Република Македонија) е создадена после распаѓањето на Југославија во 1991 г.. Согласно Уставот на државата целокупното болгарско население (според доктрината "македонизам") е прогласено за "македонско" по етнички произход. Политиката на државата си поставува за цел, под маската за запазување на уставното име (извесно е несогласувањето на Грција за тоа прашање) да се легализира извршениот геноцид после Втората Светска Војна. Сите граѓани на државата, кои што се обидуваат да зборуваат отворено за историскиот идентитет за таканаречениот "македонски народ" (тука се мисли македонски етнос) и денес се следат од државните служби за сигурност. Смисолот на таа државна стратегија е да се заштити позицијата пред европејската и световната општественост, дека процесот на деболгаризација во Вардарска Македонија е завршен и дека болгарското население тука го прифатило новиот, по насилнички начин, наложен вештачки идентитет. Заради таа причина сите партии во државата се создадени и се контролираат од

службите за сигурност, а процесот на демократизација на државата и општеството е тотална имитација. (Крај на забелешката 02).

Забелешка 03. Еден германски социолог има напишано: “Не е страшно немањето на слобода, страшно е умирањето на волјата за слобода“. Ако прифатиме дека Болгарите од Македонија ја загубиле таа воља за слобода, која што се гледа во Република Македонија, тогаш е неизбежно да заклучиме дека атрофирањето на таа воља е најтешкиот престап којшто е извршен спрема овој народ од србокомунистичките (македонистичките) управници, зошто го оставил баз сопствениот историски разум. Од тие причини македонските комунисти го имаат изгубено сиот кредибилитет дека го претставуваат или пак можат да го претставуваат болгарското население во Вардарска Македонија.

Од теоретска гледна точка комунистичките идеи токму во Вардарска Македонија покажаа дека комунистичката сила произлагува од тоа што во основа се работи за еден теолошки систем, бидејќи во сите големи проблеми и прашања на општеството предлагаат категорично и безапелационо решение. Од друга страна пак, разрушувачката сила на оваа теологија е во тоа што таа е сатанистичка.

Ако ја одрекуваме способноста на човекот за слободна воља, се одрекува и одговорноста на човекот. Од одрекување на претходно кажаното произлегува и одрекувањето на казната, а со тоа и можноста за човешкото управување на општеството. Следствено, тоа е сатанистичката идеологија за последниот човек, човек којшто е дел од стадото, лишен од идеали и стремежи, но добро нахранет, облечен, сексуално задоволен, со други зборови идеален паразит.

Суштествува не само свето предание за црквата, но и за културата. Затоа што без преданија, без традиција, без возприемането на предците, културата е незамислива. Културата произлегла од култот. А во култот секогаш има света врзка меѓу живите и мртвите, меѓу сегашноста и минатото и секогаш има почит кон предците, а воедно и света енергија насочена кон нивното возкресение. Културата го добила во наследство од култот почитувањето кон надгробните плочи и паметници, коишто ја подржуваат светата врска со минатите времиња. Културата на свој начин значи се стреми да ја утврди вечноста. Тоа е почит кон творечкото дело на предците, чинителите и создавачите на културата.

Христијанскиот светоглед, којшто што е основата на нашата болгарска култура е неспоив со комунизмот. Комунизмот не сака воскресение, тој сака смрт за сето поминато, тој е потполно свртен кон идните поколенија и не мисли на предците и не сака да ги зачува врските со нивните завети. Затоа теологијата на комунизмот е сатанизам, тоа е религија на смртта. Комунистите ја одрекуваа почита кон творечкото дело на претците, затоа што величието на тие претци ги потиснуваше, го потиснуваше нивното творечко безсилие, нивната слабост и ништожност. Иначе, зошто еден силен човек, чувствувајќи ја во себе творечката сила ќе се подигне против мртвите творци и ќе им ги уништува нивните гробови, ќе го фалсификува минатото и духовно ќе го затупува поколението. Несреќен е оној народ кој што не ја сака сопствената историја и сака да ја започне одново. (Крај на забелешката 03).

03.02. После Втората световна војна идејата за Обединена Европа ја завладува политическата иницијатива на христијандемократијата. Конард Аденауер е тој германски политик и канцелар на Сојузна република Германија (во тоа време Западна Германија), којшто прв го прокламира европејското “кредо“ за Обединена Европа. Избран за преседател на Христијанскодемократскиот сојуз

(ХДС–CDU) в британската зона на Германија во 1949 год., Конард Аденауер повика: “За Христос, против Маркс“! Во 1950 год. тој станува и председател на ХДС-CDU за целокупна Западна Германија и на тоа место тој останува се до 1966 год., работејки неуморно на идејата за Обединена Европа. Архиепископот на Келн, Јозеф Хјофнер исто така упати повик до германските христијани: “Не во модерните идеологии, а во Евангелието и христијанските традиции ние ќе ги откриеме основите за една нова Европа“. По иницијатива на францускијот министер за надворешни работи Роберт Шуман идејата за Обединена Европа станува факт; на 18 Април 1951 год. при првата посета на Конард Аденауер на Париз меѓу Франција и Западна Германија се потпишува договор за создавањето на наднационално обединение на Европејската заедница за јаглен и челик; освен поставувањето на основите на Обединена Европа со самиот договор се стави крај на историческото спротиставување меѓу Франција и Германија. Во денешно време рољата на христијанскодемократските партии во Европа се надополнува од чувството на гордост како основатели на обшт европејски процес.
Во 1976 г. во Луксембург претставители на 13 христијандемократски партии од 7 држави, членки на Европејскиот сојуз (тогаш Европејска економска заедница), ја создаваат Европејската народна партија (ЕНП) со својот прв председател белгискиот политик Лео Тиндамес. Програмата на ЕНП вклучува воспоставување на диалог со сите демократски сили, коишто се спротиставуваат на атеистичките социјалистически и комунистически движенија. Во првата политическа декларација на ЕНП исто така е запишано: “Политиката ни се определува од човешкиот образ, изграден врз основа на христијанските добродетели. Тој најдува израз во безценетите и неприкосновени квалитети: свобода, достоинство, одговорност на личноста. Тој вклучува еднаквост во раличието, стремеж кон самоизјава и сознание за човешкото несовршенство“. На 1 конгрес на ЕНП во 1978 г. во Брисел се прифака програмата на ЕНП. Во неја е запишано, дека ЕНП се стреми за утвардување на социјална справедливост и заштита на човешките права и основни слободи на сите луѓе во Европа. Во 1996 год. во Љубљана, Словенија се прифаќа историческото решение за обединување на ЕНП и ЕСХД (Европскиот сојуз на христијандемократите). ЕСХД настанува во 1965 г., а во 1992 г. во Варшава се прифаќа и Уставот на овој христијандемократски сојуз. И ЕНП и ЕСХД се изградени на основата на христијанскиот светоглед и христијанските ценности, коишто го поставуваат во центарот на сопствениот политически идеал човешкото достоинство, и одговорноста на личноста, дарена со христијанска суштина независно од културните разлики. Да заклучеме, после Втората световна војна за христијандемократијата се открива епохата за реализација на суштината на христијанскиот светоглед: “Создавањето на обштество врз основа на универзалната идеја за љубовта меѓу лугето и на личноста како автономна и свободна величина“.
Како дообјаснување на предходно кажаното трба да се знае дека редица европејски набљудатели ја оценуваат христијандемократијата како “реформистички консерватизам“. Всушност тоа, коешто ја сродува христијандемократијата со англискиот и американскиот конзерватизам, е главно нејзината антисоцијалистическа и антикомунистическа насоченост. И трите течениja ги поткрепуваат христијанскиот светоглед и цености, но христијандемократијата не ја прифаќа хиерархиската структура на обштеството,

според неа лугето како духовни суштини се почетно равни во општеството, но се разликуваат по своите творечки способности и од тука потекнуваат разликите во собственоста, тоа неравенство меѓутоа е благопријатно за добриот ред во општеството.
03.03. Примањето на Христијанството од Источната Римска Империја (попозната како Византија) во 865 г. има решавачко влијание во формирањето на историското битие и националната идентичност на Болгарите. Тоа епохално событие ги открива новите хоризонти и создава најблагопријатни услови во изградувањето не само на тогашната Болгарска држава (Првото Болгарско Царство) туку и во изградувањето на Независима Народна Болгарска Црква. Во идејата за Независима Народна Болгарска Црква денеска го препознаваме Болгарскиот вековен идеал, Болгарското Свето Троиство – христијанството, народноста (нацијата) и просветата.
Од тие причини, Македонската болгарштина со векови беше воспитувана преку ликовите на Цар Самуил, на солунските браќа Св.Св. Кирил и Методиј и на Св. Климент Охридски.
За Цар Самуил најчесто се вели дека тој е национален херој. Тој ја поседуваше генијалноста на војник, но и интуицијата за сите големи дела. Тој имаше национално чувство на највисоко возможно ниво. Тој беше, навистина, не само најпретставителна фигура на болгарската енергичност, но исто така представник и пророк на болгарските завети. Пред него болгарските владатели водеја само државни војни. Војните коишто ги водеше Цар Самуил, се национални војни. Тој, новосоздадената болгарска нација од времето на Цар Симеон ја утврди и го создаде болгарското национално самосознание. Што се однесува до Македонија, тој од неа направи крепост на болгарштината. Така, секој болгарин од Македонија знае дека е стражар на болгарштината. Секој болгарин од Македонија знае, дека што и да се случи со болгарштината, тоа длабоко е врзано со неговата судбина, бидејќи тој директно ќе ги почувствува последиците, за разлика од некој болгарин, на пример од Софија, за кого последиците по болгарштината означуваат само емоција.
Најкрупниот факт во историјата на болгарите, којшто има решавачки последици за создавањето и зачувувањето на болгарската нација, а воедно и за иднината на болгарската култура, секако беше, без никакво сомнение, создавањето на славјанската азбука во 9 век. А, создателот на таа азбука беше апостолот Кирил. Нему исто така се должи благодарноста за преведувањето на свештените книги. Како терба да се нарече јазикот, на којшто беа направени тие перводи. Францускиот учен Луи Леже решително и јасно кажува: ,,Тој дијалект, не е, како што би можело да се мисли, мајка на современите славјански јазици, тој дијалект е само нивна постара сестра, тоа е стариот јазик на славјаните–болгари, на којшто апсостол Кирил го преведе писмото во 9 век''.
После неуспешниот обид за распространување на славјанската писменост и богослужба во Моравија, таа повторно најде свое место, а тоа беше во болгарското царство. При покрстувањето и на русите и на србите, тие го усвоја имено тој јазик. Така болгарскиот дијалект од Македонија, или староболгарскиот јазик, како што го нарекува францускиот историк Е.Дени, стана не само црковен јазик на православните славјани, но стана основа и патоказ во создавањето на национални култури. Староболгарскиот јазик имал, исто така како латинскиот, долг период на универзалност во славјанскиот свет. Тоа значи дека, рољата на болгарите од Македонија во 9 век ги прекорачува

рамките на болгарската историја, и се открива како фактор којшто имал решавачко влијание во оформувањето и почетниот растеж на духовната цивилизација меѓу сите православни славјани. И затоа делото на браќата Св.Св. Кирил и Методија, преку нивниот превод на свештените книги на староболгарскиот јазик е најкрупниот факт во историјата на источна Европа.
Од сите ученици на светите браќа најзбележителен по карактер и по размерите на својата дејност несомнено е Св. Климент Охридски. Тој е и најпознатиот, зошто животот му е опишан во многу летописи. Полето на неговиот подвиг беше Македонија. После враќањето од Моравија, тој беше испратен од Кнез Борис во Охрид, веќе во тоа време еден од главните градови на Болгарија. Делото му беше свето и огромно. Тој формира едно училиште во Охрид, коешто стана знамето и огништето на религиозната и литературната култура на Болгарите. Тоа училиште собираше, духовници, писатели, преводачи, толкуватели, коишто отука го земаат својот полет, за да се прснат во сите болгарски краишта како ревносни работници во полето на родната литература и носители на евангелската (радосната) вест, дека бог станал човек, со намера луѓето преку него да станат богови, односно луѓето да станат учесници во божјата егзистенција. Ликот на Св.Климент Охридски сјае во болгарската историја со безмерна светлина. Една длабока и благоговејна почит го опкружува неговото име. Сите болгарски краишта ја почитуваат помента на Охридскиот апостол, но неговиот спомен особено е жив во Охрид и неговата околина. На друго место тој е само симболичен образ, образ којшто го претставува полетот на христијанската вера, зората на болгарската национална култура, мистичната љубов кон собствениот народ, но во Охрид и неговата околина се гледало во него секогаш нешто повеќе. Во Св.Климент Охридски, охриѓани гледале една неопходна покровителска сила, којшто бдее над судбината на народот, секогаш готова да ги заштити во деновите на испитанија, еден вдахновител, еден водач и еден соучесник во сите борби, коишто во различните времиња и до денас, болгарите од Македонија требало да ги водат, за да ја зачуваат собствената вера, нација и собствената слобода.
03.04. Секоја една обшност (заедница) – семејство, народ – заслужува почит не заради неа самата, туку затоа што таа е хранилиште за човечката душа. Почита којашто ја должиме кон човечките обшности (заедници) е условена од неколку нешта. Најнапред, секоја обшност (заедница) е уникална и ако биде разрушена не може да биде заменета со друга. Преку своето суштествување, обшноста (заедницата) се сврзува со иднината, затоа што таа ја сочувува духовната храна не само за сегашните, но и за идните поколениа. И на крајот, обшноста (заедницата) ги има своите корени во минатото. Таа преставува уникален посредник преку кој минатото говори за сегашноста. Обшноста (заедницата) е единственото земно нешто, директно сврзано со вечната човешка судбина преку светлината, запалена од оние, коишто можеа да ја осознаат таа судбина во нејзинита целост и да ја предаваат од поколение на поколение.
Многу често се случува како што е случајот со Македонската Болгарштина во Вардарска Македонија за периодот после Втората световна војна па се до денес, кога некоја обшност (заедница) наместо да осигури духовна прехрана, обшноста (заедницата) ги јаде душите на лугето (Србокомунистичкиот однонсно Македонистичкиот сатанизам).
Во таков случај се работи за социјална болест и затоа најнапред сме должни да осигуриме лечење, но ако не оди поинаку се наложува и хирургија.

Македонизмот (Србокомунизмот) за Македонската Болгарштина и за целокупната Болгарштина претставува раково образование (паразитна мутација). Како што е познато ракот се формора од истите клетки од коишто е составен организмот, но овие паразитни клетки го јадат организмот се до моментот на неговото угинување. Се разбира со угинувањето на организмот угинува и раковото образование. Единствениот начин да се спречи дејствувањето на раковото образование е благовремена хирушка интервенција со цел негово физичко остранување, иако притоа сосема е јасно дека хирушката интервенција претставува болна постапка.
Ваквото видување на Сдружението РАДКО е апсолутно во согласност со идеите на МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ, односно со пишаниот збор на Иван Михајлов Радко.
Никогаш немало во МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ пат којшто би означувал откажување на болгарите од Македонија од собствените браќа во слободна Болгарија. Целата борба на МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ беше борба на прво место за зачувување и за политичка слобода на Македонската Болгарштина, а воедно борба за духовното единство на целокупната Болгарштина. Тоа целиот свет го знае, дури некои средини во странство никогаш не сакаа да поверуваат дека МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ навистина се бори за автономија, односно за независимост на Македонија.
Забелешка: Под поимот "Политичка слобода" се подразбира не само учество во политичкиот живот и во управувањето на државата, туку и слобода да се избира во што да учествува, како да се учествува и дали да се учествува. (Крај на забелешката).
Нас на болгарите од Македонија, не ни е потребна држава, којашто ќе го носи името "Република Македонија", а во неа болгарското население да биде подложено на репресија, полициско набљудување и малтретирање, прогонување, дискриминација и геноцид, само и само со цел македонските комунисти, претставени од главните политички партии во државата, СДСМ (Титоистите) и ВМРО – ДПМНЕ (Сталинистите) и понатака да владеат со државата и на тој начин да ја избегнат, во најмала рака кажано, историско политичката одговорност.
Ние, болгарите од Македонија, несакаме повеќе да бидеме образувани со фалшифицирана историја, и со еден јазик којшто по уставот на државата се нарекува "македонски јазик", а послужи како основно средство во деболгаризацијата на Врадарска Македонија. Освен тоа, овој јазик веќе одавна ги има изгубено корените на болгарските дијалекти од Вардарска Македонија.
Ние, болгарите од Македонија сакаме да имаме образование еднакво со образованието во Република Болгарија (Европско образование), се разбира со примена на Болгарскиот литературен јазик.
Македонските комунисти, претставени од главните политички партии во државата, СДСМ (Титоистите) и ВМРО – ДПМНЕ (Сталинистите) ќе се обидат нас, болгарите од Македонија, да не прикажуваат и да не третираат како едно од малцинските групи во државата. За да се избегне такво нешто, ние болгарите од Македонија сакаме еден од службените државни јазици во државата да биде и болгарскиот литературен јазик.
Од тие причини Сдружението РАДКО бара:

а) Болгарите од Вардарска Македонија да претставуваат конституивен елемен во уставот на државата;
б) Еден од службените јазици на даржавата да биде и Болгарскот литературен јазик;
в) Забрана на подаржателите на Македонизмот (Србокомунизмот) да ја присвојуваат и да ја крадат нашата Болгарска историја од Македонија, и на тој начин да ја крадат нашата иднината, односно да ни го одземаат нашето право на иднина. Македонистите (Србокомунистите) не се и не можат да бидат наследници и продолжители на културниот идентитет на Болгарите од Македонија. Тие се наследници иклучиво само на политическата доктрина на Македонизмот (Србокомунизмот), па затоа нека си ги почитуваат собствените идеолози како што се крволоците Сталин, Тито, потоа србинот Стојан Новакович, но и болгарските родоостапници чии имиња не заслужуваат да бидат споменати.
Јасно е дека многу неинформирани граѓани на државата болно ќе го примат ваквото сознание, но тука не може ништо да се направи, таа е вистината. Неинформираните граѓани на државата не треба да се лутат на сдружението РАДКО, за таквото нешто сдружението РАДКО нема никаква вина, туку нека се лутат на оние коишто со нив манипулирале и манипулираат. Сдружението РАДКО има разбирање за тие граѓани на државата, го почитува нивното човешко достоинство и право на самоопределување. Но, сдружението РАДКО должно е да каже дека сите оние граѓани коишто ќе го одберат патот на Македонизмот, треба да знаат дека нивната историја започнува после Втората Световна Војна.
г) Предходните точки се политички прдуслови за да се реализира програмата на Сдружението РАДКО, односно возобновувањето на потребните културно–образовни и црковни институции, по подобие на болгарските културно–образовни и црковни институции коишто суштествуваа на територијата на Врадарска Македонија во времето на Османската империја, се разбира прилагодени на современите услови и потреби.

Втор Дел

01. Промоцијата на Сдружението РАДКО се одржа во Скопје на 27 октомври 2000 год. во хотелот Холидеј Ин. Од тој ден па се така во течение на скоро еден месец, македонските медии се исполнија со сензацијата за "болгароманите'', за "фашистите'', "за убијците'', за "ванчомихајловистите''. Не закаснија претставниците на партии, на сдруженија, на фондации и на други државни институции, како МАНУ (институтот по Историја) да бараат незабавено поништување на нашето сдружение. Македонските медии се претворија во една трибина од којашто вулгарно се клевети се што е болгарско. Пројавената хистерија го откриваше безсилието и злобата пред перспективата за губење на котролата на една група луѓе којшто себеси се гледаше во рољата на главен дресер во зоолошката градина на србокомунизмот. Злобата, породена од фактот дека и покрај крвта, страдањата, затворите, односно извршениот геноцид над болгарското население во Вардарска Македонија, вистината за Христо Татарчев, Дамјан Груев, Гоце Делчев, Христо Матов, вистината за Тодор Александров, Мара Бунева, Иван Михајлов, Димитар Ѓузелов, браќата Чкатрови, доктор Васил Иванов. Вистината за Пајсиј Хилендарски, браќата Миладинови, Григор Прличев, Рајко Жинзифов, Димитар Талев, Симеон Радев и плејадата

други болгари од Македонија не може вечно да биде скриена. Вистината е бесмртна. И затоа што е бесмртна таа може да чека. Порано или покасно таа се наложува и не може да не се наложи, затоа што таа е законот на животот и законот на историјата, бидејќи се што живее и сака да живее, во неа и преку неа живее.

На 27 октомври 2000 година, Скопје и целата држава станаа сведок како воскреснува вистината и како трговците манипулатори со светите чувства на луѓето, си ги скубат косите, крцкаат со заби и се чудат како да го спречат вперениот кон височините човешки дух, без влијание на жалосното србокомунистичко слугување и продажност.

Сдружението РАДКО тука сака да подсети на последното интервју на големиот англиски историк Стивен Рансиман дадено за БиБиСи два дена после промоцијата на сдружението: "Јас лично не мислам дека суштествува Македонска Нација. Мислам дека славјанското население во Македонија е многу поблиско до Болгарија, отколку до нешто друго. Обшто кажано, лугето коишто се сметаат за македонци, се провинцијалисти, коишто сакаат да си имаат убава држава, за да ја управуваат. Не сум убеден дека Македонија навистина е држава на базата на нов народ. Мислам, дека болгаринот има право да го знае тоа, макар што тоа е малку непријатно за меѓународната политика"

02. Во таква ситуација, користејќи ја масовната хистерија, Уставниот суд на 21 март 2001 година ги прогласи за ништожни програмата за работа и статутот на сдружението. Во основата на тоа решение стои тврдењето, дека програмата и статутот на сдружението РАДКО се насочени кон насилничко подкопување на државниот ред. Уставните судии нашата програма ја протолкуваа како пречка за слободното изразување на националната припадност на таканаречениот "македонски народ", бидејќи се одрекува неговото историско суштествување. Како дополнителен мотив за решението на судот се тврди, дека нашето сдружение има намера, разгорување на националната и религиозна омраза и нетрпеливост.

Од конзервативна гледна точка решението на Уставниот суд би можело и на следниот начин да биде прокоментирано. Како што е познато, составен дел на христијанскиот морал наспроти милосрдието кон доброто е строгоста кон злото. Строгоста кон злото го осигурува елементот на страв од Бога, нешто што претставува почетокот на мудроста и здравиот респект, помагајќи на тој начин да одиме по тесната и права патека и да го афирмираме најдоброто од нашата природа, бидејќи знаеме дека нашите гревови ќе бидат откриени. И навистина суштествуваат луѓе и институции, создадени од луѓе, кои што не го гледаат доброто и се готови него секогаш да го разрушат, кога имаат можност за тоа. Тие го вршат тоа не од сознаена злонамерност, туку слепо, без да ја разбираат својата злобна природа, подобро кажано тие се обидуваат да го избегнат страдањето од собственото самопознание, односно да ја избегнат болката на своето духовно воздигнување. Освен тоа институциите создадени од такви луѓе имаат уште и втора функција, да се спречи духовното воздигнување и на другите луѓе. Можеби суштествувањето на злото е неизбежно во сегашната етапа на човечкото развитие, но тоа не значи дека треба да се има пасивен однос кон него. Преголемата милозливост е дело на глупак, преголемото трпение е белег на страшливец. Од друга страна пак покорноста, милосрдието, чистотата и љубовта ќе претставуваат само робски дух ако не се надоплонети и со смелост, енергичност, праведност, чесност. И ако во светот отсуствува

силната рака во служба на доброто, злото ќе се наголемува. И затоа сдружението РАДКО го отцени решението на Уставниот суд како неосновано и тенденциозно и направи жалба до Европскиот суд за правата на човекот.
03. На 19 Јуни 2008 г. Европскиот Суд за човешки права за последен пат заседаваше по делото на Сдружението “РАДКО“ и Владимир Паунковски против Поранешната Југословенска Република Македонија. Самото заседание може секој да го види преку видео записот на website на Европскиот суд за човешки права.
04. На 15 Јануари 2009 г. Европскиот Суд за човешки права реши дека Поранешната Југословенска Република Македонија ја нарушила Европејската конвенција и правото на сдружување.
На овој начин, најубедително пред очите на европејската и светската општественост им се затворија устите на сите оние коишто ја подаржуваат србокомунистическата доктрина “МАКЕДОНИЗАМ“. На овој начин исто така се потварди тврдењето на Сдружението “РАДКО“ и Владимир Паунковски дека:
а) Во Република Македонија има дефицит на демократија, бидејќи државата се обидува да го легализира извaршениот геноцид над Болгарското население на територијата на Вардарска Македонија после Втората Световна Војна;
б) Идеите на МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ коишто претставуваат основа на ПРОГРАМАТА на сдружението РАДКО се во рамките на демократските стандарди на цивилизираниот свободен свет, односно овие идеи се и посакуваните стандарди, принципи и ценности по коишто треба да се изградува државата Република Македонија;
в) Рехабилитација на последниот водач на МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ Иван Михајлов Радко, бидејки под негово раководство ова движение прерасна во грандиозен светски пример за слободољубието на човешкиот дух. Преку тоа Иван Михајлов Радко остави завет спрема идните генерации да го реализираат светото освободително дело.

Сдружение РАДКО
Председател:
Владимир Панков
(како болгарски, односно европејски гражданин)
Владимир Паунковски
(како македонски гражданин, поробен болгарин)

Доставено до:
- Посолство на Република България
  Ул. “Златко Шнайдер“бр. 3
  1000, Скопие
- Кабинет на Претседателот на Република Македонија
  Ул. “11 Октомври“ бб
  1000, Скопје
- Влада на Република Македонија
  Ул. “Илинденска“ бб
  1000, Скопје